

MICHAEL MORPURGO

CHILDREN'S BOOK ÖDÜLÜ NÜN SAHİBİ

İssiz Adanın Kralı

tudem

Birinci Bölüm

Yeni bir hayat

On ikinci doğum gününden bir önceki gece kayboldum ortadan. 28 Temmuz 1988'de. Ama nihayet, size başımdan geçen bu inanılmaz olayın tamamını, gerçekleri anlatabileceğim. Kensuke, aradan en az on yıl geçene kadar kimseye hiçbir şey anlatmayacağıma dair söz vermemi istemişti benden. Bana söylediği son şey neredeyse buydu. Ben de ona söz verdim. Bu sebeple bir yalanı yıllarca yaşamak ve etrafımdakilere yaşatmak zorunda kaldım. Çoktan uykuya dalmış bu yalanları uyandırmamam da olurdu aslında, ama olayın üzerinden on yıl geçti artık. Liseyi ve üniversiteyi bitirdim, düşünecek çok vaktim oldu. Bunca zamandır kandırdığım aileme ve arkadaşlarıma doğruları söylemeliyim; uzun süre ortadan kayboluşumun ve öldü sanılırken bir gün geri dönüşümün ardındaki gerçekleri öğrenmeyi hak ediyorlar.

Yine de tüm bunları anlatmam için başka bir neden daha var... Çok daha geçerli bir neden. Issız adanın kralı Kensuke; iyi kalpli ve harika bir adamdı, üstelik benim dostumdu. Dünyanın, onu benim gözlerimden görüp tanımmasını çok istiyorum.

On bir yaşına basmadan kısa süre öncesine kadar, o mektup gelmeden önce, her şey normaldi. Evde dördümüzdü: annem, babam, Stella ve ben. Stella Artois, bir kulağı yukarıda, diğeri aşağıda gezen, siyah beyaz tüylü çoban köpeğimdi ve olayları önceden sezebilme gibi bir yeteneği vardı. Ama o bile gelen mektubun yaşamımızı sonsuza dek değiştireceğini sanırım öngöremezdi.

O zamanları düşündüğümde, çocukluğumda bir düzen, bir aynılık olduğunu hatırlıyorum. Her sabah sokağın sonundaki maymun okuluna gidiyordum. Bu ismi babam takmıştı ve neden olarak da çocukların bahçedeki tırmanma demirlerinden baş aşağı sarkıp anlamsız sesler çıkarmalarını göstermişti. Ayrıca bana da keyfi yerinde olduğu zamanlarda, yani sık sık, 'maymun surat' derdi. Okulumun gerçek adı St. Joseph'ti, orada mutluydum... En azından, çoğu zaman. Okuldan sonra her gün, havaya bakmaksızın, Matt, Bobby ve en iyi arkadaşım Eddie Dodds ile soluğu futbol sahasında alırdık. Çamurlu bir sahaydı burası. Uzun bir pas atmaya kalktığınızda top düştüğü yerde kalıverirdi. Çamurkuşları adını verdiği-

miz bir takımımız vardı ve oldukça iyi sayılırdık. Bizimle maç yapmaya gelen takımlar topun yerden sekmesini beledikleri için bu durumdan yararlanır ve daha maçın başında çoktan birkaç gol atmış olurduk. Ama deplasmanlarda o kadar başarılı sayılmazdık.

Hafta sonları, Bay Patel'in köşedeki dükkânından aldığım gazeteleri mahalledeki evlere dağıtıyordum. Amacım bir dağ bisikleti alabilmek için para biriktirmektir. Eddie ile birlikte dağ bisikletlerimize binip kırlarda do-laşmak istiyorduk. Fakat bir sorun vardı: Ben elime geçen parayı harcıyordum. Bu kadar yıl geçti, hâlâ aynıyım.

Pazarları özel günlerdi benim için. Hep birlikte baraj gölüne gidip küçük yelkenli sandalımızla gezerdik; Stella, baraj gölünü bize aitmiş gibi sahiplenir, gördüğü her kayığa delice havlardı. Babam bu aktiviteye bayıldığını, çünkü orada havanın açık ve temiz olduğunu, tuğla tozu barındırmadığını söylerdi. Tuğla fabrikasında çalışıyordu babam. Elinden her iş gelirdi. Tamir edemeyeceği hiçbir şey yoktu; tamir edilmeye ihtiyacı olmayan şeyleri bile tamir ederdi. Bu sebeple, sandal ve yelkencilik işi tam ona göre idi. Aynı fabrikanın ofisinde yarı zamanlı çalışan annem de çok severdi tekneyle açılmayı. Bir seferinde dümenin başında otururken başını kaldırıp derin bir nefes aldığını hatırlıyorum. "İşte bu!" diye bağırmişti hemen sonrasında. "Hayat dediğin böyle olmalı! Harka, değil mi?" Annem lacivert şapkasını başından eksik

etmezdi. Kaptanımız tartışmasız oydu. Eğer yakınlarda bir yerlerde bir esinti varsa onu mutlaka bulup yakalardı. Bu konuda özel bir yeteneğe sahipti.

Su üzerinde harika günler geçirdik. Ortalıkta kimsenin görünmediği, çetin hava koşullarının olduğu zamanlarda bile açılıyor, dalgalar üstünde hopyaya zıplama ilerlemenin ve hız yapmanın coşkusunu yaşıyorduk. En ufak bir esintinin olmadığı günler de yıldırıyordu bizi. Öyle zamanlarda günü balık avlayarak –bu konuda annemden de babamdan da daha iyiydim– geçirirdik. Stella da havlayacak birilerini bulamadığı için bir köşede bezgin bezgin oturuyor olurdu.

Sonra o mektup geldi. Kapıdaki mektup deliğinden içeri düşer düşmez Stella'nın hışımına uğramıştı. Delik deşik olup ıslanmasına rağmen yazılanları okuyabilmiştik. Tuğla fabrikası kapanıyordu. Babamla annem işten çıkarılacaklardı.

O sabah kahvaltı masasında insanı korkutan bir sessizlik olmuştu. O günden sonraki hiçbir pazar göle gitmedik. Bunun sebebini onlara sormama gerek yoktu. İkisi de iş bulmaya çalışıyor ama başaramıyorlardı.

Eve kasvetli bir hava çökmüştü. Bazı günler okuldan döndüğümde evde çıt çıkmıyordu. Annem babam etkin püften sebeplerle sık sık tartışıyorlardı; onları daha önce hiç böyle görmemiştim. Babam evdeki eşyaları tamir etmeyi bırakmıştı. Zaten çoğunlukla evde değildi.

İş aramadığı zamanlarda mahallenin barında oluyordu. Evdeyken de yelkencilik dergilerine bakıp duruyor, tek kelime etmiyordu.

Ben de mümkün olduğunca dışarıda vakit geçirmeye çalışıyor, sık sık futbol oynuyordum. Ama bir gün Eddie mahalleden ayrıldı; babası güneyde bir yerlerde iş bulmuştu. Eddie olmayınca futbolun da tadı kalmadı. Kısa süre sonra Çamurkuşları dağıldı. Her şey kötüye gidiyordu.

Sonra bir Cumartesi günü, gazete dağıtımını bitirip eve döndüğümde, annemi üst kata çıkan merdivenlerin dibinde oturmuş ağlarken buldum. Oysa ne güçlü bir kadındır annem... Onu ilk kez böyle görüyordum.

“Michael, baban aptalın teki,” dedi. “Gerçekten de öyle.”

“Ne yaptı ki?” diye sordum merakla.

“Gitti,” dedi. İlk önce bir daha dönmek üzere gittiğini sandım. “Ne desem dinletemedim. Kafasında bir fikir varmış. Ne olduğunu söylemiyor. Sadece arabayı sattığını, güneye taşınacağımızı ve bize orada bir yer bulacağını tekrarlayıp durdu.” Bunu duyduğumda rahatlamış, hatta epey sevinmişim doğrusu. Güney, Eddie’ye daha yakın olmak demekti. Annem anlatmaya devam etti: “Eğer bu evi bırakacağımı sanıyorsa çok yanılıyor!”

“Neden anne?” diye sordum. “Burada pek bir şey yok ki.”

“Evimiz var, yetmez mi? Ayrıca anneannen ve okulun da burada.”

“Başka okullar da var ama,” dedim. Annem bunu duyunca çok kızdı; onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

“Bardağı taşıran son damla neydi, biliyor musun?” diye sordu. “Senin bu sabah gazete dağıtmaya gitmen, Michael. Baban ne dese beğenirsin? Aslında bunu sana söylememem gerek, ama... ‘Aslında,’ dedi, ‘bu evde yalnızca tek bir kişi para kazanıyor, o da Michael. Bu bana kendimi nasıl hissettiriyor dersin? Oğlum on bir yaşında. Onun bir işi var, benim yok.’”

Annem bir süre konuşmadı ve kendisini toparlamaya çalıştı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. “Taşınmayacağım Michael,” dedi az sonra. “Ben burada doğdum ve hiçbir yere gitmiyorum. Baban ne derse desin, taşınmayacağım.”

Bir hafta sonra telefon çaldığında oradaydım. Arayanın babam olduğunu biliyordum. Annem daha çok dinlemeyi tercih ettiğinden neler olup bittiğini anlamamıştım... ta ki annem telefonu kapatıp beni karşısına alana kadar.

“Babanın sesi farklı geliyor Michael. Eskisi gibi, onu ilk tanıdığım zamanlardaki gibi sesi. Bize bir yer bulmuş. ‘Bavulunuzu alıp gelin,’ diyor. Fareham diye bir yer. Southampton yakınlarındaymış. ‘Deniz kenarında,’ dedi. İnan bana Michael, sesi çok farklı geliyordu.”

Babam gerçekten de değişmişti. Trenden indiğimizde istasyonda bizi bekliyordu. Gözleri parlıyor, yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Başımı okşayarak, “Fazla uzakta değil,” dedi. “Görünce çok şaşıracaksın maymun surat. Her şeyi planladım. Beni vazgeçirmeye çalışırsanız boşuna uğraşmış olursunuz. Kararımı çoktan verdim.”

“Ne konuda?” diye sordum.

“Yakında öğreneceksin,” dedi.

Stella hopluya zıplaya en önden ilerliyordu. Kuyruęunu havaya dikmişti ve keyifli olduğu her halinden belliydi. Galiba hepimiz benzer duygular içindeydik.

En sonunda bavulların çok ağır olduğuna karar verip otobüse bindik. İndiğimizde deniz kenarındaydık. Etrafta tek bir ev bile yoktu, sadece bir yat limanı vardı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu annem.

“Tanışmanızı istediğim biri var. Arkadaşım Peggy Sue. Sizinle tanışmaya can atıyor. Ona sizden çok bahsettim.”

Annem kaşlarını çatıp bana baktı. İkimizin de kafası karışmıştı. Tek bildiğim, babamın bu gizemli havayı bilerek yarattığıydı.

Elimizde bavullarla güçlkle ilerledik. Tepemizde martılar uçuşuyor, teknelerin yelkenleri dalgalanıyor, Stella gördüğü her şeye havlıyordu. Babam nihayet koyu lacivert renkli, güneşte pırıl pırıl parlayan büyükçe bir yelkenli teknenin önünde durdu. Elindeki çantayı yere

koyup bize döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

“İşte,” dedi. “İzninizle sizi Peggy Sue ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi aynı zamanda yeni evimiz olur. Nasıl buldunuz?”

Bir süredir olup bitenler düşünüldüğünde annem bu durumu oldukça iyi karşıladı. Babama bağıırıp çağırma-
dı. Hatta neredeyse hiç konuşmadı; teknenin mutfağın-
da hep birlikte oturduğumuz ve babamın bize açıklama
yaptığı süre boyunca bile sessiz kaldı.

“Bunun anlık bir karar olduğunu sanmayın. Fabrika-
da çalıştığım yıllar boyunca aklımdaydı. Tamam, belki o
zamanlar sadece hayal kuruyordum. Aslında düşününce
komik geliyor: İşimi kaybetmemiş olsam hayatta böyle
bir şeye cesaret edemezdim.” Söylediklerinin fazla man-
tıklı olmadığını farkındaydı. “Pekâlâ, tamam. Şöyle
düşündüm: Yapmayı en çok sevdiğimiz şey nedir? Tek-
neyle açılmak, değil mi? Peki güzel bir tekneyle denize
açılıp dünyayı gezmek harika olmaz mıydı? Bunu yapan
insanlar var. Bu işe açık deniz yolculuğu diyorlar. Dergi-
lerde okumuştum.

“Dediğim gibi, ilk başlarda sadece bir rüyaydı. Ama
sonra birden işsiz kalıverdim. Ne demişler? Yüreğinin
sesini dinle. Sonuçta, fazla bir şey olmasa da, işten çıkarılma tazminatımız var. Arabanın satışından gelen parayı
ve bankadaki birikimimizi de hesaba katarsak... milyon-

lar olmasa bile yeterli bir miktar ediyor. Bu parayla ne yapmalıydım? Diğerlerinin yaptığı gibi hepsini bankaya yatırabilirdim. Ne için? Azala azala bitmesini seyretmek için mi? Oysa bu birikimle insanın hayatta karşısına yalnızca bir defa çıkacak o çok özel fırsatı değerlendirmek mümkündü: Bir yelkenliyle dünyayı gezmek! Afrika. Güney Amerika. Avustralya. Büyük Okyanus. Daha önce sadece rüyalarımızda görebileceğimiz tüm bu yerleri ziyaret edebiliriz.”

Annemle birlikte dilimiz tutulmuş halde babama bakıyorduk. “Tabii, ne düşündüğünüzü biliyorum,” diye devam etti. “Şimdiye kadar yalnızca baraj gölünde, küçücük bir sandalla gezdik, diye düşünüyorsunuz. Bu adam delirmiş olmalı diyorsunuz. Çok tehlikeli olduğunu içinizden geçiriyorsunuz. Beş parasız kalacağımızdan korkuyorsunuz. Ama ben her şeyi düşündüm. Anneanneni bile oğlum. Sonuçta geri döneceğiz, değil mi? Döndüğümüzde o burada olacak. Hem sağlığı da yerinde.

“Paramız var. Her şeyi düşündüm. Altı ay boyunca eğitim alacağız. Seyahatimiz yaklaşık bir yıl sürecek, paramız yeterse on sekiz ay bile olabilir. Güvenliği ön planda tutacağız. Hayatım, sen amatör denizci belgesi alacaksın. Bir dakika, bunu söylemedim, değil mi? Hayır, söylemedim. Kaptan, sen olacaksın hayatım. Ben ise ikinci kaptan ve bakım onarım sorumlusu. Michael, sen

miço olacaksın, Stella da... Stella da gemi kedisi* olur.” Heyecandan nefes nefese kalmıştı babam. “Kendimizi eğiteceğiz. Fransa’ya, hatta İrlanda’ya birkaç sefer yaparız. Peggy Sue’yu aileden biriymiş gibi yakından tanıyana dek durmak yok. On üç metrelik bir tekne bu. Bowman marka ve en iyi teknelerden biri. Ayrıca en güvenlisi. Dersime iyi çalıştım. Altı ay sonra dünyayı gezmeye başlayabiliriz. Hayatımızın macerası olacak. Bir daha böyle bir şey yapmaya fırsatımız olmayabilir. Ya şimdi ya hiç. Ne diyorsunuz?”

O ana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmediğim için güçlkle, “Harika... bir... fikir...” diyebildim. Gerçekten de tam olarak böyle düşünüyordum.

“Kaptan ben olacağım, öyle mi?” diye sordu annem.

“Evet kaptan!” diyerek bir kahkaha atan babam, aneme denizci selamı verdi.

“Peki ya Michael’in okulu ne olacak?” diye devam etti annem.

“Onu da düşündüm tabii. Buradaki okula gidip yetkililerle konuştum. Her şey ayarlandı. İhtiyacı olan tüm kitapları yanımıza alacağız. Bazen ben ders vereceğim, bazen sen. Bazen de kendi kendine öğrenecek. İnan bana, o maymun okulunda yıllar boyunca öğrenebile-

* Yakın zamana kadar gemilerde, farelerle mücadele amacıyla bir kedi bulundurulmuş. [Ç.N.]

ceğinden çok daha fazlasını, teknede geçirdiğimiz süre içinde öğrenecek. Sana söz veriyorum.”

Annem çayından bir yudum aldıktan sonra yavaşça başını salladı ve “Pekâlâ,” dedi. Gülümsüyordu. “Neden olmasın? Evet, bunu yapabiliriz. Bir an önce tekneyi satın al.”

“Aldım zaten,” dedi babam.

Bu, elbette delilikti. İkisi de bunun farkındaydı, ben bile farkındaydım. Ama hiçbirimiz umursamıyorduk. Şimdi o günü düşünüyorum da... herhalde çaresizlikten kaynaklanan bir tür cesaretti bizimkisi.

Herkes bizi vazgeçirmeye çalışıyordu. Anneannem bizi ziyarete geldi ve birkaç gün teknede kaldı. Yaptığımızın saçma, tehlikeli ve sorumsuzca olduğunu söyleyip duruyordu. Tam bir felaket tellahıydı. Buzdağları, kasırgalar, korsanlar, balinalar, dev tankerler, kocaman dalgalar... sürekli bu tür dehşet verici şeylerden bahsediyordu. Amacı beni korkutmak, böylece annemi ve babamı bu işten vazgeçirmektir. Beni korkutmayı başarmıştı aslında, ama bunu ona hiç belli etmedim. Anneannemin anlamadığı şey, üçümüzün ortak bir delilik ile çoktan birbirimize bağlanmış olduğuydu. Gidecektik, ve kimse bizi durduramazdı. Masal kahramanları gibi, macera dolu bir yolculuğa çıkacaktık.

İlk başlarda işler çoğunlukla babamın planladığı şekilde yürüdü, ama eğitim tahminimizden çok daha

uzun sürdü. Kısa süre sonra, on üç metrelik bir teknenin idaresinin gölde kullandığımız kayığın daha büyüğünü kullanmak olmadığını anlamıştık. Bill Parker adlı (biz ona *Huysuz Bill* diyorduk, ama yüzüne karşı değil) yaşlı bir denizciden eğitim alıyorduk. Bill iki defa Horn Burnu'ndan geçmiş, iki kez de tek başına Atlantik Okyanusu'nu aşmıştı. Manş Denizi'ni kaç kere geçtiğini sorduğumda, "Senin şimdiye kadar yediğin akşam yemeklerinin sayısından fazla evlat," diye cevap vermişti bana.

Onu fazla sevdiğimiz söylenemezdi doğrusu. Zorlu bir eğitimdi. Beni ve Stella'yı eşit derecede hor görüyordu. Ona göre hayvanlar ve çocuklar, bir teknede ayak bağından başka bir şey değildiler. Bu yüzden ikimiz de mümkün olduğunca ona görünmemeye çalışıyorduk.

Ama hakkını vermek gerekir ki Huysuz Bill işini çok iyi biliyordu. Eğitimimiz sonlandığında ve annem sertifikasını aldığında Peggy Sue ile her yere gidebilirmişiz gibi hissediyorduk. Bill; bize denize karşı büyük bir saygı aşılamış, denizin karşımıza çıkaracağı tüm zorluklarla baş edebileceğimize bizi inandırmıştı.

Çok korktuğum zamanlar da oldu tabii. Babamla ben dehşet duygusunu sessizce paylaşıyorduk. Üzerinize doğru gelen altı metrelik yeşil deniz duvarı karşısında hiçbir şey yokmuş gibi davranmanın imkânsız olduğunu öğrenmiştim. Dalgaların arasında kalan çukurlar bazen

öylesine derin oluyordu ki bir daha yukarı çıkmamızın mümkün olmadığını düşündürüyordu. Ama her seferinde zorlukları aşıyorduk; dalgaların ve korkularımızın üzerine gittikçe kendimize ve teknemize olan güvenimiz artıyordu.

Anneme gelince, o en ufak bir korku belirtisi bile göstermedi. En zorlu anlarda babama ve bana dayanma gücünü o ve Peggy Sue verdi diyebilirim. Gerçi annemi de birkaç defa deniz tuttu; babamla bana hiçbir şey olmadı.

Teknenin o sınırlı alanında hep birlikte yaşamaya başlayınca, anne babaların aslında birer anne babadan çok daha fazlası olduğunu öğrenmem uzun sürmedi. Babam aynı zamanda arkadaşım, yoldaşım olmuştu. Birbirimize güveniyor, destek oluyorduk. Anneme gelince, itiraf etmeliyim ki, başta onun bu yolculuğu kaldırabileceğini düşünmüyordum. Her zaman güçlü biri olmuştu; bir işi tamamlayana dek ona dört elle sarılırdı. Ama tekne ve kaptanlık hakkında tüm detayları öğrenene dek, gece gündüz demeden öylesine sıkı çalıştı ki... Neredeyse hiç ara vermedi, diyebilirim. Evet, tekneyi derli toplu tutmadığımızda bize biraz sert çıkışabiliyordu, ama bunu ne babam ne de ben sorun ettik. Teknenin kaptanı annemdi. Bizi dünyanın öbür ucuna götürecekti, sonra da geri getirecekti. Ona güvenimiz tamdı. Annem gerçekten muhteşemdi. Tabii, teknenin miçosu ve ikinci kaptanı da vinçlerde ve dümende süperdiler; konserveden kuru

fasulye hazırlamakta da epey ustaydılar. Üçümüz harika bir ekip olmuştuk.

Ve böylece, 10 Eylül 1987 tarihinde –günü biliyorum, çünkü bu satırları yazarken önümde teknenin seyir defteri duruyor– erzak ile ağzına kadar dolu tekneimiz ile nihayet büyük maceramıza doğru yelken açmaya hazır-
dık.

Anneannem bizi uğurlamak için iskeledeydi ve göz-yaşlarına engel olamıyordu. Hatta son anda bizimle gelmek istediğini bile söyledi: Hiçbir koalayı doğal ortamında görmemişti ve Avustralya’yı ziyaret etmek istiyordu. Huysuz Bill dâhil olmak üzere, çok sayıda tanıdığımız ve dostumuz da o gün oradaydı. Eddie Dodds, babasıyla gelmişti. Tam hareket ettiğimiz sırada Eddie bir futbol topunu tekneye attı ve hemen ardından “Şans getirmesi için!” diye bağırdı. Bir süre sonra topu daha dikkatli incelediğimde Eddie’nin bir Dünya Kupası yıldızıymışçasına adını topun her tarafına yazdığını gördüm.

Stella Artois tanıdıklarımızı ve Solent Boğazı’nda ilerlediğimiz süre boyunca gördüğü tüm tekneleri havlayarak selamladı. Fakat açık denize vardığımızda tuhaf bir şekilde sessizleşti. Belki o da tıpkı bizim gibi, artık geri dönüşümüzün olmadığını hissetmişti. Bu bir rüya değildi. Dünya seyahatine çıkmıştık. Her şey gerçektir... hem de fazlasıyla!